

2. setkání: Budeš se klanět Pánu, svému Bohu

Cíl tématu: Každý člověk potřebuje žít pro někoho nebo aspoň pro něco. Chceme si uvědomit, co je nejvyšší hodnotou v našem životě, co v našem nitru stojí na prvním místě, které je vyhrazeno pro Boha. Cílem je obnovit své rozhodnutí pro Boha jako prvního v životě.

-----Na úvod se zaposlouchejme do **Zamyšlení Vojtěcha Cikrleho v postní době o lásce (Zamyšlení Vojtěcha Cikrleho v postní době o lásce , 2002)**

Máte někoho rádi a očekáváte jeho lásku? Předpokládám, že ano. V tom je naplnění lidského života. Cítíte to také tak? Jestliže ano, pak je důležité dobře porozumět tajemství lásky.

V postní době se nám - víc, než kdy jindy - odkrývá velikost Boží lásky v Ježíši Kristu. Její velikost spočívá v ceně, kterou je schopen dát za naše vykoupení. A tou cenou je, že dává SÁM SEBE.

Zkuste si to představit: mám někoho rád nebo ráda. Myslím na něj, chci být s ním. Chci mu dát všechno pro to, aby byl šťastný. Dám mu dárek, přinesu jí květinu. Ale zůstanu u ní, když bude nemocná, když se o ni budu muset starat a budu muset obětovat všechny své koníčky, setkávání s přáteli? Budu mu věrná, i když se mu nic nebude dařit a půjde od prohry k prohře?

Jak moc budu schopen vzdát se svých plánů, představ a očekávání jen proto, abych učinil druhého šťastným?

A dám za něj život, i když mě zradí, bude mě podvádět, nebude o mě stát, bude chtít žít podle svého a v okamžiku zapomene na vše, co jsem pro něj kdy udělal? Obětuji svůj život za někoho, komu to bude lhostejné a ještě se mi bude vysmívat do očí? Každý si v duchu přiznejme, že naše sebeláska možná vítězí častěji a snadněji, než bychom si přáli.

A co dělá milující Bůh?

Z lásky ke mně na sebe bere všechny moje zrady, mou ukryvanou pýchu, pro kterou nechci vidět, co mám ze své strany udělat, abych mohl nakládat s jeho bohatstvím. A protože hledání toho, co ode mě očekává Bůh, je někdy obtížné, volím pro sebe buď snadnější cesty, nebo se po jeho vůli přestávám ptát úplně a tím mařím své šance.

Postní dobou prozařuje postava milujícího Ježíše Krista, který se z lásky k nám zříká sám sebe a bere na sebe všechno, čím jsme porušili lásku vůči němu, vůči lidem kolem nás i vůči sobě samým. A nabízí nám svou blízkost. V ní začínají "nové" poměry, s ní získáváme sílu k přemáhání strachu a k pravdivému pohledu do vlastního nitra. V ní máme možnost obnovit všechny vztahy lásky, které prožíváme. S ní se máme stát darem Boha druhým.

Nebojme se ! Otevřme svá srdce jeho lásce.

-----V katechismu čteme:

KKC 2086-2093:

„První přikázání zahrnuje víru, naději a lásku. Neboť vyslovíme-li slovo Bůh, uznáváme tím bytost stálou a neměnnou, která zůstává stále táz, věrná a dokonale spravedlivá. Z toho vyplývá povinnost přijímat jeho slova, věřit mu a mít v něho naprostou důvěru. On je všemohoucí, milostivý, ochotný a nakloněný dělat dobro. Kdo by v něho nekladl své naděje? Kdo by ho mohl nemilovat, když nazírá poklady jeho dobroty a něhy, kterými nás zahrnuje? Proto Bůh v Písmu začíná a neměně končí svá přikázání formulí ‘Já jsem Pán’.“

Náš mravní život nachází svůj pramen ve víře v Boha, který nám zjevuje svou lásku. Svatý Pavel mluví o „poslušnosti víry“ jako o první povinnosti. Dává nahlédnout, že počátkem a výkladem všech mravních selhání je „neznalost Boha“. Naší povinností vůči Bohu je věřit v něho a vydávat mu svědectví.

Člověk nemůže plně odpovědět na božskou lásku svými vlastními silami, když se mu Bůh zjevuje a volá ho. Musí doufat, že mu Bůh dá schopnost oplácet jeho lásku a jednat podle přikázání lásky.

Naděje je důvěrné očekávání Božího požehnání a blaženého patření na Boha; je také bázní urazit Boží lásku a přivolat trest.

První přikázání se týká také hříchů proti naději, jimiž jsou zoufalství a opovážlivost: Ze zoufalství člověk přestává doufat, že ho Bůh spasí, že mu pomůže, aby dosáhl spásy nebo odpuštění svých hříchů. Protiví se Boží dobrotě, jeho spravedlnosti — Pán je totiž věrný tomu, co slíbil — a jeho milosrdenství. Víra v Boží lásku zahrnuje výzvu a povinnost odpovědět na Boží lásku upřímnou láskou. První přikázání nám přikazuje milovat Boha nade vše a všechny tvory pro něho a kvůli němu.

Příběh: viz materiály

-----A jaká je naše víra? Dokážeme se veřejně sami za sebe přihlásit k Bohu a k víře v Něho? Nebo patříme mezi ty, kteří se raději skrývají v davu? Nebo jsme jako Petr, který Ježíšovi cestou do Getsemane řekl, že od něj nikdy neodpadne a bude stále s ním. Připomeňme si, jak to bylo s Petrovou oddaností. Matouš ve svém evangeliu píše:

(Matouš 26,69-75)

Petr seděl venku v nádvoří. Tu k němu přistoupila jedna služka a řekla: "I ty jsi byl s tím Galilejským Ježíšem!" Ale on přede všemi zapřel: "Nevím, co mluvíš." Vyšel k bráně, ale uviděla ho jiná a řekla těm, kdo tam byli: "Tenhle byl s tím Nazaretským Ježíšem." On znovu zapřel s přísahou: "Neznám toho člověka." Ale zakrátko přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: "Jistě i ty jsi z nich, vždyť i tvé nářečí tě prozrazuje!" Tu se začal zaklínat a zapřísahat: "Neznám toho člověka." Vtom zakokrhál kohout; tu se Petr rozpomněl na slova, která mu Ježíš řekl: 'Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.' Vyšel ven a hořce se rozplakal.

----- Max Kašparů ve své knize Malý kompas víry uvádí toto:

(Malý kompas víry:)

Současný člověk myslí ekonomicky, a proto si klade otázku: „K čemu je dobrá víra? Víra v Ježíše a cesta s ním?“

1. Vytvoří v každém z nás třetí, spirituální rozměr a doplní tak podstatnou část našeho lidství.
2. Chrání nás před záměnou mohutností a drží naši hlavu vzhůru, kdy nohy stojí pevně na zemi. Ježíš buduje naši vůli.
3. Vybuduje most mezi starým a novým životem. Ježíš nás převede.
4. Dá nám pohled na život ještě z jiného úhlu, z jiné dimenze. A Ježíš upevní odvahu.

Víra spolu s nadějí a láskou tvoří motivační trojúhelník našeho života.

Motivace je nesmírně důležitá pro každé lidské jednání. Student motivovaný láskou k studovanému oboru je lepším žákem než ten, který studuje obor, protože musí. Motivací má být láska.

Je špatné, když se motivací stává něco záporného, třeba strach. Chceš-li, aby se tvé děti lépe učily, můžeš je motivovat buď kladně tak, že před ně postavíš přitažlivý cíl nebo záporně tak, že za jejich záda pověsíš rákosku.

Víra, naděje a láska znamenají v jednotě i samostatně silnou motivaci. Říkáme jim božské ctnosti. Mají i své symboly: pro naději kotvu, pro lásku srdce a pro víru kříž. V jednotě a spojení jsou také trojúhelníkem, který posiluje a motivuje věřícího člověka.

Modlitba na závěr:

Věřím v tebe, posilni mou víru. Doufám v tebe, oživ mou naději. Miluji tě, dej mi větší lásku. Lituji, pomoz mi litovat hlouběji. Tobě svěřuji své myšlenky, abych myslel na tebe, svá slova, abych o tobě mluvil, své činy, abych je řídil podle tebe, své utrpení, abych je snášel z lásky k tobě.

Otevři mé oči pro divy tvé lásky. Se slepcem volám: Pane, dej at' vidím! Otevři mé uši pro volání mých bratří. Nedopust', aby se mé srdce uzavřelo jejich veliké bídě. Otevři mé ruce, přede dveřmi stojí žebráci a čekají na svůj podíl. Osvěť slepotu mého srdce, abych viděl, co je správné a vyhýbal se tomu, co je zlé.